

havde da intet Andet at holde os til, end hvad der virkelig foreligger, og det er en positiv Anbefaling — og jeg haaber, at det høitærværdige Medlem vil lægge nogen Bøgt derpaa — fra Sognepræsten. Jeg kunde fremdrage endnu et Bevis for Andragerens Hæderlighed fra den høieste Geistlighed i Nykjøbing paa Sjælland. Det er et Aftstykke, som jeg er berettiget til at komme frem med, naagtet det ikke tilhører Udvalget. Det er det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgfreds (Suel), som privat har henvendt sig til Provst Bonfain og jaet hans Aftst, som jeg holder her i min Haand, og hvori der blandt Andet lægges megen Bøgt paa den Omhyggelighed, som Andrageren udviser for, at hans Børn faae en god Opdragelse, og den meget fine Vresfølelse, som han synes at være i Besiddelse af, ligesom der ogsaa foreligger Udvalget andre Dplysninger, som udvise, at det virkelig er en Mand, der er i Besiddelse af en mere end almindelig udviklet Vresfølelse. Jeg omtaler dette Aftstykke, fordi der muligens, naar Sagen gaar videre, kan blive Brug derfor, og i saa Tilfælde antager jeg, at det ærede Medlem tillader, at det benyttes. Men der er endnu en Ting, som jeg vil gjøre opmærksom paa, og det er, at selve Byraadets Formand, altsaa i dette Tilfælde Politimesteren, ikke kan tænke saa ringe om vedkommende Andrager. Det er muligt, at Byraadet har for stor en Mening om Betydningen af at faae Indfødsret. Jeg har lagt Mærke til, at Byraadet i det Hele mener, at det er en usædvanlig Hæder, som vises Vedkommende, naar han faar Indfødsret; men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, hvad der er oplyst offentligt, at Politimesteren i en Række af Aar har henvendt sig til Andrageren for at bede ham være tilhynshavende Skjønsmænd, hver Gang en Bagerlærling skulde gjøre sit Svendestykke. Dette er sidste Gang sket i Slutningen af forrige Aar, og det er dog et borgerligt Tillidsbøv, hvortil man ikke tager en Person, som man anser for at have et plettet Nygte. Endnu vil jeg gjerne gjøre nogle Bemærkninger til den høitærede Indenrigsminister. Jeg beklager, at jeg ikke nød tilstrækkelig Opmærksomhed, da jeg sidst havde Ordet. Den høitærede Minister var dengang saa optagen, og jeg tør maasse tilskrive dette, at han har misforstaaet flere af mine Uttringer. Blandt Andet tog den høitærede Minister mig meget ilde op, at jeg havde udtalt, at flere andre af de paa Lovforslaget opførte Personer havde opfyldt Betingelserne mindre vel end den her omhandlede Andrager. Deri laa der slet ikke nogen ubehagelig Uttring mod Indenrigs-

ministeriet. Udvalget har ikke næret Tvivl om, at de andre Andragerere være egnede til at faae Indfødsret, men vi have kun villet sige saa Meget, at, hvis man vilde anlægge den samme strenge Maalestok for de Andre, der staa paa Lovforslaget, som for denne Person, saa vilde det vise sig, at han vilde gaa frem for mange Andre. Jeg skal eksempelvis nævne, at der er en Enkelt, hvis hele Anbefaling bestaar i, at han aldrig har været tiltalt eller straffet for nogen i den offentlige Mening vanærende Handling, og jeg skal gjøre opmærksom paa, at Ministeren jo selv tidligere — saaledes f. Ex. med Hensyn til den Person, der var opført som Nr. 2 i det Lovforslag, der blev forelagt Rigsdagen i Samlingen 1878—79 — har sat sig udover Bestemmelserne i Cirkulæret, idet Vedkommende slet ikke var anbefalet af Byraadet, og i Stedet derfor fik Ministeren fra Politimesteren en Anbefaling, der var saa lidt positiv, at den kun indeholdt den Angivelse, at der ikke var Politimesteren noget Uforbeholdt bekjendt om Manden. Dette fandt Rigsdagen sig i, fordi man iøvrigt fandt, at Andrageren var tilstrækkelig anbefalet. Dernæst jagde den høitærede Minister, at Udvalget havde udtalt, at Regjeringen havde negtet at give Dplysninger. Jeg vil bede den høitærede Minister om at se efter i de Skrivelser, som ere veglede mellem Ministeriet og Udvalget, thi han vil da finde, at der ikke dert findes det Mindste, hvorpaa han kan støtte denne Paastand. Dette er aldrig blevet udtalt fra Udvalgets Side og heller ikke fra Ordførerens Side her i Salen. Jeg antager, at den høitærede Minister har overhørt, hvad jeg ytrede under 2den Behandling. Den høitærede Minister jagde, at han ved privat Samtale med mig havde meddelt mig, at Dplysningerne laa i Ministeriet. Da jeg saa senere fik Ordet, gjorde jeg den høitærede Minister opmærksom paa, at jeg beklagede, at jeg havde overhørt dette, men at jeg naturligvis ikke tvivlede om, at Ministeren havde sagt det. Jeg vil imidlertid bede den høitærede Minister være forsigtig om, at vor foreløbige Betænkning paa ingen Maade skulde være Noget, som skulde være den meget ærede Minister ubehageligt. Jeg udtalte forrige Gang, at jeg fandt, at Ministeren havde gjort sin Pligt i denne Sag, idet han havde skrevet til Nykjøbing for at faae Dplysninger, efter at vi havde bedt derom, og jeg vidste vel ikke fra Ministeren, men fra anden Haand, at disse Dplysninger laa i Ministeriet. Den foreløbige Betænkning var paa ingen Maade rettet mod den høitærede Minister, men skulde snarere være en Hjælp, for at han lettere og hurtigere kunde faae Dplysninger i Nykjøbing,